τά. Τὰ γυφτόπουλα ὥρμησαν ἀκράτητα νὰ μαζεύουν τὸ κρέας.

Καὶ πρὶν ἀκόμα συνέλθη κανεὶς ἀπὸ τὴν κατάπληξι, ὁ στρατηγὸς ἐβροντοφώνησε.

— Λοχαγέ, ὁδηγῆστε ἀμέσως τὸ λόχο σας στὸ σταθμό. Θὰ ἐπιβιβασθῆ ἀμέσως. Ἐμπρὸς μάρς!

Σᾶν μηχανικὰ ὁ Στάθης ἔσυρε τὸ ξῖφος καὶ φώναξε ἄτονα.

— Κλίνατ' ἐπ' ἀριστερά, στοιχηδὸν ἐπὶ δεξιά, μάρς.

— "Οχι «στοιχηδὸν» λοχαγέ· οὔτε ἕνα παράγγελμα δὲν ξέρεις νὰ δώσης· ἐφώναξε ὁ στρατηγός, ἐνῶ ἔφευγε μὲ τὴ συνοδεία του.

Ὁ σιδηροδρομικὸς σταθμὸς ἦταν πολὺ κοντὰ στὸ στρατῶνα, καμμιὰ τριακοσαριὰ μέτρα. Ἀλλὰ στὸ μικρὸ αὐτὸ διάστημα, πόσος χαλασμὸς μέσα στὴν ψυχὴ τοῦ ὑπολοχαγοῦ! Ἐγύριζε κάθε στιγμὴ καὶ κρυφοκοίταζε τὸ λόχο του· τοῦ φαίνονταν κάθε στιγμὴ πὼς οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ θὰ πετοῦσαν ὅ,τι στρατιωτικὸ εἶχαν ἀπάνω τους καὶ θἄφευγαν νὰ πάρουν τὰ βουνά· ἢ θὰ γέμιζαν τὰ ὅπλα καὶ θὰ σκότωναν ὅποιον εὕρισκαν μπροστά τους, κι' αὐτὸν πρῶτον ἀπ' ὅλους. Καὶ τὸ ἤθελε, τὸ εὔχονταν αὐτό, καὶ μιὰ ὀλέθρια προτροπὴ ἔφθανεν ὡς τὰ ξηρά του χείλη. Ὕστερα, γύριζαν τὰ συναισθήματά του. «Σὲ πόλεμο, σὲ κίνδυνο τοῦ Ἔθνους! καὶ τί ἄλλο θὰ εὔχονταν ὁ ἐχθρὸς ὁ νικημένος!». Καὶ τὸν ἔπιανε τρομάρα μὴ βρεθῆ ὁ τολμηρὸς καὶ πῆ τὴ λέξι τὴ μοιραία ποὺ κυβερνάει κάθε πλῆθος.

Μάταιος φόβος! Οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι, οἱ πεινασμένοι, οἱ ὑβρισμένοι, προχωροῦσαν· ἔσερναν τὰ πόδια τους, χωρὶς βῆμα, χωρὶς τάξι, μὲ τὰ κεφάλια σκυφτά, μὲ τὰ μάτια βλοσυρὰ ἢ βουρκωμένα, ἀλλὰ προχωροῦσαν.

Στὸ σταθμὸ βρῆκαν ἕτοιμο τὸ τραῖνο. Ἀμίλητοι, στυγνοί, οἱ ὑπαξιωματικοὶ τοὺς ἐσοίβαζαν, σᾶν πρόβατα, στὰ βαγόνια τῆς τρίτης θέσεως. Σωριάστηκαν ἐκεῖνοι, ἄλλοι στὰ ξηρὰ καθίσματα, καὶ ἄλλοι χάμω. Οὔτε ἕνας ἀπὸ τοὺς συνηθισμένους στὴν ἀναχώρησι πυροβολισμούς. Μόνον λίγοι στάθηκαν στὰ παράθυρα πρὸς τὸ μέρος τοῦ σταθμοῦ. Καὶ μόνον, ὅταν ἡ μηχανὴ ἐσφύριξε καὶ οἱ τροχοὶ ἄρχισαν νὰ γυρίζουν, ἕνας λοχίας ἐφώναξε ἀπὸ τὸ παράθυρο.

— Ἀπὸ σένα, λοχαγέ μου, φεύγομε εὐχαριστημένοι· αὐτοὶ ὅμως οἱ...

. . . . . .

Τὸ σφύριγμα τῆς μηχανῆς καὶ τῶν τροχῶν ὁ κρότος ἐσκέπασαν τὴ βαρειὰ βρισιὰ ποὺ θὰ ξεστόμισε ὁ λοχίας.

Σὲ λίγο τὸ τραῖνο ἔστρεψε καὶ χάθηκε στὶς καλαμιές. Ὁ ἐπιλοχίας καὶ ὁ σιτιστὴς ἐζήτησαν τὴν ἄδεια νὰ φύγουν. Ἔφυγαν καὶ οἱ λιγοστοὶ περίεργοι καὶ οἱ ὑπάλληλοι τοῦ σιδηροδρόμου.

Ὁ Στάθης σωριάστηκε σ' ἕνα ξύλινο κάθισμα τοῦ σταθμοῦ κι' ἀκούμπησε τὸ κεφάλι του στὸν κρῦο τοῖχο.

Κάποια στιγμὴ βήματα στάθηκαν κοντά του.

— Κύριε ὑπολοχαγέ, ὁ στρατηγός, κατὰ παράκλησίν μου σᾶς ἀπαλλάττει ἀπὸ τὴν προφυλάκισιν, εἶπε ὁ διοικητὴς καὶ ἔφυγε.

— Αὐτὸ ἦταν! εἶπε ὁ Στάθης, χωρὶς κἂν νὰ γυρίση τὰ μάτια του. Ὁ νοῦς του ἦταν βυθισμένος σὲ σκοτάδι, ποὺ μόνον ἔσχιζαν σὰν ἀστραπὲς κάποιες σκέψεις κοφτερές.

— Χριστούγεννα, Χριστούγεννα! σκέπτοταν ὁ Στάθης, καὶ τοὺς στέλνουν νὰ σκοτωθοῦν γιὰ τὴν πίστι καὶ τὴν πατρίδα, καὶ τοὺς στέλνουν ἀλειτούργητους καὶ τοὺς στέλνουν πεινασμένους!...Κακόμοιρε Ἑλληνικὲ λαέ, πάντα καλόβολος, πάντα εὐγενικὸς καὶ πάντα κακὰ κυβερνημένος.

Ὕστερα ἐσκέπασε κάθε ἄλλο συναίσθημα στὴν ψυχή του ἕνα παράπονο παράξενο, ἀφύσικο παράπονο.

— Γιατὶ λοιπὸν δὲ μᾶφιναν νὰ πεθάνω ἀπὸ τὸ κρῦο καὶ τὴν αἰμορραγία, ἐκεῖ στὸ λασπωμένο χανδάκι τοῦ Σαρανταπόρου! Γιατὶ τόση ἀπονιά!

ΑΝΤ. ΤΡΑΥΛΑΝΤΩΝΗΣ

ΟΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΕΣ ΣΤΙΓΜΕΣ ΤΟΥ ΟΣΚΑΡ ΟΥΑ'Ι'ΑΝΤ

Οἱ τελευταῖες στιγμὲς τοῦ μεγάλου ἄγγλου ποιητοῦ Ὄσκαρ Οὐάϊλντ ὑπῆρξαν ἀφαντάστως ὀδυνηρές. Ὁ ποιητὴς τῆς «Μπαλλάντας τῆς φυλακῆς τοῦ Ρίντιγκ», συντριμμένος, ὕστερ' ἀπὸ τοὺς τόσους ἐξευτελισμούς οἱ ὁποῖοι ἐπακολούθησαν μετὰ τὴ φυλάκισή του, πέθανε, καταχρεωμένος, ἐγκατελειμμένος ἀπὸ τοὺς περισσότερους φίλους του στὴ μικρὴ κάμαρά του, στὴν ὁδὸ ντὲ Μπώζ-Ἄρ στὸ Παρίσι. Τὴ στιγμὴ ποὺ ξεψυχοῦσε, οἱ δυὸ γιατροί του ποὺ τὸν ἐπεριποιοῦντο μαζὶ μὲ τὸν ξενοδόχο—στὴν ἀρχὴ χαμηλόφωνα, ἔπειτα ἀρκετὰ δυνατὰ ὥστε νὰ τοὺς ἀκούη ὁ ἐτοιμοθάνατος—συζητοῦσαν γιὰ τὸ ζήτημα τῆς ἀμοιβῆς καὶ τοῦ ἐνοικίου, ρωτῶντας ὁ ἕνας τὸν ἄλλο ποιὸς θὰ τοὺς πληρώση. Καταβάλλοντας τότε μιὰν ὑστάτη προσπάθεια, ὁ ποιητής, ποὺ ἦταν σὲ κομματώδη πειὰ κατάσταση, μισοσηκώθηκε στὸ κρεββάτι του καὶ εἶπε, μ' ἕνα φασματικὸ χαμόγελο, στὸ φίλο του Ροβέρτο Ρὸς αὐτὴ τὴν τρομερὴ φράση:

— Βλέπω ὅτι πεθαίνω ἀπένταρος, ἀγαπημένε μου φίλε!

Γιὰ τὸν Οὐάϊλντ, μιὰ ψυχὴ ὑπερήφανη καὶ γενναία, ἡ φτώχεια ἦταν μιὰ τραγωδία. Μπορεῖ λοιπὸν νὰ φαντασθῆ κανεὶς πόσο ὀδυνηρὸ τοῦ ἦταν ποὺ δὲ βρισκόταν σὲ θέση νὰ πληρώση, πεθαίνοντας, τοὺς γιατρούς του καὶ τὸν ξενοδόχο του.

Ὕστερα ἀπὸ λίγο ξεψύχησε. Ὁ ξενοδόχος τότε βοηθούμενος ἀπὸ τὴ γυναίκα του, τοῦ ἔβγαλε ἀπὸ τὸ στόμα του μὲ μιὰ τανάλια τὴ χρυσῆ ὀδοντοστοιχία του, προτοῦ παγώση ἀκόμη τὸ σῶμα του.

Αὐτὸ ὑπῆρξε τὸ τέλος τοῦ «ἄρχοντος τοῦ λόγου», ὅπως εἶχε ὀνομασθεῖ στὴν ἐποχή του ὁ Ὄσκαρ Οὐάϊλντ.

ΑΠΟ ΔΩ ΚΙ' ΑΠΟ ΚΕΙ

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ, ΑΝΕΚΔΟΤΑ, ΕΙΔΗΣΕΙΣ

Ἡ ἀσφάλεια τῶν βασιλέων

Τὴν ἐποχὴ ποὺ ὁ βασιλεὺς τῆς Ἑλλάδος Γεώργιος 1ος παρεθέριζε στὸ Ἀΐζ - λὲ - Μπαίν, συναντοῦσε κάθε μέρα στὸ δρόμο του ἕνα πλῆθος ζητιάνων, οἱ ὁποῖοι ὅμως δὲν τοῦ ζητοῦσαν ποτὲ ἐλεημοσύνη. Αὐτὸ τοῦ εἶχε προκαλέσει τὴν περιέργεια καὶ μιὰ μέρα ρώτησε σχετικῶς τὸν Παολί, τὸν ὀνομαστὸ Γάλλο ἀστυνομικό, ὁ ὁποῖος ἦταν ἐντεταλμένος νὰ ἐπιβλέπη γιὸ τὴν ἀσφάλεια τῶν διαμενόντων στὴ Γαλλία ἐπισήμων ξένων. Ὁ Παολί, χωρὶς ν' ἀπαντήση, χαμογέλασε πονηρά.

— Φαίνεται πὼς εἶνε καλοὶ ἄνθρωποι αὐτοὶ οἱ ζητιάνοι, ψιθύρισε τότε ὁ βασιλεύς.

— Πάρα πολὺ καλοὶ ἄνθρωποι, Μεγαλειότατε! τοῦ ἀπάντησε ὁ ἀστυνομικός. Θὰ σκοτωνόντουσαν γιὰ τὴ Μεγαλειότητά σας...

— Τί σᾶς κάνει νὰ τὸ πιστεύετε αὐτό; ρώτησε ὁ Γεώργιος, τοῦ ὁποίου ἡ περιέργεια εἶχε μεγαλώσει.

— Ἀπλούστατα, ἀπάντησε ὁ Παολί, ὅλοι αὐτοὶ οἱ ζητιάνοι εἶνε ἄνθρωποί μου μετεμφιεσμένοι, ἐντεταλμένοι νὰ ἐπιβλέπουν τὴν ἀσφάλεια τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος.

Ἦταν ἴσως ἡ πρώτη φορὰ αὐτή, ποὺ ὁ γάλλος ἀστυνομικὸς ἐπρόδωσε ἕνα ἐπαγγελματικὸ μυστικό.

Ἔπειτα, καθώς ὁ Γεώργιος τὸν ρωτοῦσε ἂν ἡ ἐπίβλεψις τῆς ἀσφαλείας τῶν βασιλέων τοῦ ἔκανε κόπο, ὁ Παολὶ τοῦ ἀπάντησε:

— Μπᾶ, καθόλου. Δὲν ὑπάρχουν πιὸ βολικοὶ ἄνθρωποι ἀπὸ τοὺς βασιλεῖς. Τοὺς λέμε νὰ μὴν πᾶνε σ' ἕνα μέρος. Δὲν πηγαίνουν... Τοὺς λέμε νὰ μὴν βγοῦν ἔξω... Δὲν βγαίνουν... Τοὺς λέμε νὰ δυσπιστοῦν πρὸς μερικὲς γυναῖκες, ἡ ὁποῖες προσπαθοῦν νὰ τοὺς προσεγγίσουν. Καὶ δυσπιστοῦν, παρ' ὅλες τὶς χάρες καὶ τὰ θέλγητρα τῶν γυναικῶν αὐτῶν... Μονάχα, οἱ μεγάλοι δοῦκες τῆς Ρωσσίας δὲν θέλουν καμμιὰ φορὰ νὰ μ' ἀκούσουν, ἰδίως ὅταν πρόκειται περὶ γυναικοδουλειῶν, μὰ κι' αὐτοὺς τοὺς καταφέρνω σιγὰ - σιγὰ νὰ γίνουν ὑπάκουοι σὰν ἀρνάκια...

Ὁ βασιλεὺς Γεώργιος

***

Λακωνισμοί

Ὅταν ἐξεδόθησαν οἱ «Ἄθλοι» τοῦ Βίκτωρος Οὐγκώ, ὁ συγγραφεύς, ἀνυπόμονος νὰ μάθη τὰ πρῶτα ἀποτελέσματα τῆς κυκλοφορίας των, ἔστειλε στὸν ἐκδότη μιὰ ἐπιστολὴ στὴν ὁποία εἶχε γράψει μόνον ἕνα: (;)

Ὁ ἐκδότης, μόλις τὴν ἔλαβε, τοῦ ἀπάντησε ἐξ ἴσου λακωνικά, μ' ἕνα: (!)

Μὲ τὸ θαυμαστικὸ αὐτὸ ἤθελε νὰ τοῦ γνωρίση τὴν τεράστια ἐπιτυχία τὴν ὁποία ἐσημείωσε τὸ ἔργο.

***

Ὁ Μεριμὲ, κάποτε, θέλοντας νὰ μάθη νέα τοῦ φίλου του Ὀκταβίου Φεγιέ, ὁ ὁποῖος βρισκόταν στὴν ἐξοχή, τοῦ ἔστειλε μιὰ κάρτα του, στὴν ὁποία σχεδίασε ἕνα ἐρωτηματικό. Ὁ Φεγιὲ ὅμως, ὁ ὁποῖος δὲν εἶχε κανένα νέο ν' ἀνακοινώση στὸ φίλο του, ἀπαντῶντας του, ἔκλεισε σ' ἕνα φάκελλο μιὰ κόλλα χαρτί, στὴν ὁποία δὲν ἔγραψε ἀπολύτως τίποτε!

***

Οἱ εὐγνωμονοῦντες δανεισταί

Σ' ἕνα Ἀγγλικὸ περιοδικὸ δημοσιεύεται τὸ ἀκόλουθο χαριτωμένο ἀνέκδοτο:

Μιὰ κυρία ἀπὸ τὸ Σικάγο, ἡ μίστρες Τ. Β..., ἔχασε πρὸ ὀλίγων ἐτῶν τὸν σύζυγό της. Μὲ τὴ μεγάλη κληρονομία ποὺ τῆς ἄφησε ἡ χήρα ἄρχισε νὰ ζῆ τόσο σπάταλα, ὥστε δὲν ἐπέρασε πολὺς καιρὸς καὶ βρέθηκε κατεστραμμένη οἰκονομικῶς καὶ καταχρεωμένη.

Στὴν κρίσιμη ὅμως ἐκείνη στιγμή, ἦρθε σὰν οὐρανοκατέβατη στὴ χήρα μιὰ κληρονομία, 300 περίπου ἑκατομμυρίων φράγκων ποὺ τῆς ἄφηνε κάποιος θεῖος της.

Ἡ μίστρες Τ. Β...τότε, θυμήθηκε καὶ τὰ χρέη της κι' ἀποφάσισε νὰ τὰ πληρώση. Κάλεσε λοιπὸν σὲ γεῦμα ὅλους της τοὺς δανειστὰς καὶ κατὰ τὰ ἐπιδόρπια τοὺς ἔκανε μιὰ πολὺ εὐχάριστη ἔκπληξη: Τοὺς σέρβιρε κι' ἀπὸ ἕνα τσέκ, ποὺ ἀντιστοιχοῦσε πρὸς τὸ ποσὸν τῶν χρημάτων ποὺ χρωστοῦσε στὸν καθένα τους!

Ὕστερ' ἀπὸ μερικὲς ὧρες μετὰ τὸ γεῦμα ἡ χήρα λάβαινε μιὰ ὑπέροχη ἀνθοδέσμη, συνοδευομένη ἀπὸ μιὰ κάρτα, στὴν ὁποία ἦσαν γραμμένα τὰ ἑξῆς:

«Στὴν μίστρες Τ. Β..., οἱ εὐγνωμονοῦντες δανεισταὶ της μὲ τὴν διαβεβαίωσιν τῆς ἀπολύτου ἀφοσιώσεώς των»!

ΣΑΤΥΡΙΚΑ ΔΗΜΩΔΗ ΑΣΜΑΤΑ

Ο ΓΕΡΟΣ ΚΑΙ Η ΚΟΡΑΣΙΔΑ

Ἀπὸ κάτ' ἀπὸ τὴ μουρίδα
κάθουνταν μιὰ κορασίδα,
ἑκαθοῦνταν κ' ἕνας γέρος,
ἑκατὸ χρονῶν τὸ ξέρω
κ' ἔσκυψε νὰ τὴ φιλήση,
σάλια, μοῦαις τὴ γιομίζει!
— Φεύγα γέρ' ἀπὸ κοντά μου,
τ' ἀναγούλιασ' ἡ καρδιά μου
καὶ τοῦ γέρου τὰ παιγνίδια
σὰν νερόβραστα κρομμύδια,
καὶ τοῦ γέρου τὰ κανάκια,
σὰν νερόβραστα σπανάκια,
καὶ τοῦ νιοῦ τὰ παιγνιδάκια
μόσκος καὶ γαρουφαλάκια
καὶ τοῦ νιοῦ καὶ τῆς κοπέλλας
μόσκος εἶνε καὶ κανέλα!..